

Kotiinpaluu maahan, jota ei tunne

Eija Niskanen (kulttuuritoimitus.fi 5.5.2023)

Freddie (Park Ji-min). Kuva: Aurora Studios

Kotiinpaluu kuvaa hienosti eurooppalaiseksi kasvatetun nuoren naisen tiestä aasialaisille juurilleen.

”Olosuhteiden pakosta paljon eteläkorealaisia lapsia päätyi lastenkoteihin, joista heitä adoptoitiin länsimaihin.”

Freddie on adoptoitu Koreasta Ranskaan vauvana, eikä hän muista mitään synnyinmaastaan eikä osaa sen kieltä. Hän on hetken mielihoiteesta lentänyt Souliin ja yrittää ymmärtää maata, josta hänen pitäisi olla kotoisin. Freddie kohtaa kaksi ranskaa puhuvaa nuorta korealaista, joiden avulla hän kartoittaa maata ja omaa menneisyyttään.

Davy Choun elokuva perustuu todellisten, lapsena Koreasta länsimaihin adoptoitujen ihmisten tarinoihin. Elokuvan käsikirjoituksen Chou kirjoitti yhdessä **Laure Baduflen** kanssa, joka on Freddieen tavoin lapsena Koreasta Ranskaan adoptoitu. Ohjaaja Davy Chou, joka on itse elänyt Ranskan ja Kambodžan välissä, on epäilemättä tuonut elokuvaan myös omia kokemuksiaan.

Etelä-Korea ei ole aina ollut se varakas, huippuelektroniikkaa ja populaarikulttuuria tuottava maa, joka se on nykyisin, vaan kolonialismin ja sisällissodan jälkeen köyhä ja väkivaltaisesti kahtia revitty valtio, joka eli suuren osan vuonna 1953 päättyneen Korean sodan jälkeisestä ajasta oikeistodiktatuurin alla, aina vuoteen 1990 saakka. Olosuhteiden pakosta paljon lapsia päätyi lastenkoteihin, joista heitä adoptoitiin länsimaihin.

Freddieen tarina resonoi paitsi adoptoitujen, myös kaikkien synnyinmaastaan muualle siirtyneiden, toisen polven siirtolaisten lasten ja kahden kulttuurin välissä elävien tuntoihin. Kuten Freddieelle soulilaisessa kapakassa sanotaan, hän näyttää kasvopiirteiltään klassiselta korealaisnaiselta, mutta

hän ei osaa kieltä eikä tapoja. Freddie hämmästyttää korealaisia tuttaviaan tanssimalla yksin, kun siltä tuntuu, puhumalla vieraille ja kaatamalla itse itselleen sojua.

Adoptiokeskuksen kautta löytyy yhteys isään ja muihin isänpuoleisiin sukulaisiin. Isän ja tyttären kanssakäymisen ongelmatiikka on Davy Choun elokuvan hienointa ihmiskuvausta. Isä yrittää hyvittää menneisyyden hylkäämisen jatkuvalla yhteydenpidolla ja ylenpalttisella juomisella, kun taas Freddie ei tiedä miten suhtautua yhtäkkiä löytämäänsä uuteen perheeseen. Freddie tuntuu olevan hukassa identiteettinsä kanssa ja hukuttaa itsensä klubien jytkeeseen, vaikka hänen ulkoinen olemuksensa ja käyttäytymisensä antavat kuvan naisesta, joka viis välittää turhista tunteenosoituksista.

Monet tällaiset kohtaukset loistavat hienon näyttelijäntyön takia. Freddieä näyttelevä **Park Ji-min** on lapsena Koreasta Ranskaan muuttanut kuvataiteilija, joka ensimmäisessä näyttelijäntyössään loi itse paljon rooliaan ja puuttui puvustamiseensakin, halutessaan Freddieen poikkeavan kliseisestä naiskuvauksesta. Veteraaninäyttelijä **Oh Kwang-rok** tekee samoin hienon roolin isänä, joka kömpelösti yrittää rakentaa suhdetta yhtäkkiä löytyneeseen tyttärensä.

Korea näyttäytyy niin neonvalojen Soulina ja sen yöllisinä katuina ja kapakoina kuin maaseututaajamien parkkipaikkoina, valtateinä ja siltoina.

Kotiinpaluu sisältää kaksi pitkää aikahyppyä. Ensimmäisen, kaksi vuotta kattavan jälkeen Freddie on kuin kotonaan Soulissa, puhuu jo kieltä ja on löytänyt oman ystäväpiirinsä Soulin alakulttuurien piiristä. Haparoiva etäinen suhde isään jatkuu, mutta äidistä ei kuulu mitään. Freddieen uusi työ voi tuntua ylikirjoitetulta, mutta sillekin löytyy looginen yhteys Korean historiaan elokuvan myötä.

Kotiinpaluun lopullinen kysymys onkin, löytääkö Freddie koskaan yhteyttä äitiinsä vai onko tämä Freddieen tapaan väistänyt vastuuta ihmissuhteiden taakasta.

Ks. traileri: <https://www.finnkino.fi/event/304177/title/kotiinpaluu/>

Ks. ulkomaiset arvostelut:

https://www.imdb.com/title/tt19719836/externalreviews/?ref=ttcrv_ext_sm

Ks. arvostelut kotimaassa Ranskassa: <https://www.allocine.fr/film/fichefilm-279458/critiques/presse/>